

VÁCLAV BARTA

DĀŠĀ

Václav Bárta

Dáša

1. díl

Vydalo nakladatelství Jana Jirková – Moje e-kniha, Všestary, okr. Hradec
Králové

První vydání, 2018

Text © Václav Bárta

Photo © Václav Bárta

Cover Design© Václav Bárta

Elektronické publikace:

ISBN 978-80-88174-11-0 (ve formátu mobi)

ISBN 978-80-88174-12-7 (ve formátu PDF)

ISBN 978-80-88174-13-4 (ve formátu ePUB)

Obsah

Obsah	3
Dáša - 1. díl	4

Dáša - 1. díl

Zasrané kolo, zpropadený krám. Odporný stroj. Ruský a hnusný. Co s ním teďka? Uletěla levá šlapka. Uletěla a odletěla. To se domů pojede hodně blbě. A jaký pitomý název to kolo má: Ukrajina. Monstrum, které váží 150 kilo a jehož celá konstrukce je z nerezavějícího železa. Ten, kdo na něm jezdí, musí mít silné nohy, vytrvalost a pocit sebeobětování.

Tak jak dál? Sesednul jsem z toho krámu, došel pro šlapku, strčil ji celou umazanou do kapsy od kalhot a na tváři vyloudil našťvaný výraz. Snad to půjde dojet i o jedné šlapce.

Podíval jsem se kolem, kde se právě nacházím, a zjistil jsem, že stojím u veliké budovy s názvem Rosava. Toto betonové monstrum skrývalo v sobě dvě restaurace, holičství, květinářství a pohřební službu. Jedna z těch knajp se nazývala Šestka; chápu, že ti, co dělali na černobílé obrazovce v gigantickém podniku Tesla Rožnov, měli po noční směně obrovskou chuť na pivo, a Šestka se otvírala přesně v šest hodin. Do oběda pak všichni, již notně ožralí, šli spát před další noční směnou, aby nabrali trochu síly, a na druhý den nanovo. Tak zrovna tady jsem zůstal trčet. Nějací chlapi na mě čuměli, blbě se usmívali, ba spíše se řehtali a ukazovali si na mě. Debilové. Jejich smích nikterak nepřestával.

Šťvalo mě to. Nemám rád, když se mi někdo posmívá. Toho už jsem v životě potkal dost, protože moje tloušťka přímo vybízela různé vypatlance k posměchu.

Nevšímat si. Dělat, že se nic nestalo. Ignorovat. Chlapi dokouřili cigarety a šli do hospody. Konečně. Fuj.

Chtělo se mi do té ruské ukrajiny kopnout mou velikou teniskou. – A taky že to udělám! Kop. Kop... Ááááá! Šmankote! Moje nohááá! Mám po ní. Teniska se okamžitě nafoukla, jak mně noha „ofoukla“. Ááááá! Mamííí! Můžu na tu haksnu vůbec došlápnout? Snad ano. Ona oteče, nabobtná, dostanu otravu krve a pak mi ji uřežou, moji milovanou nohu! To je teda den! Přitom venku je tak pěkně. Šeříky kvetou a sluníčko

svítí. Nádherný květnový počasí. Jenom já tady stojím naštvaný jak porouchaná lokomotiva s vodnatě nafouklou nohou.

Co...? Co to...?

Zvednul jsem hlavu od zmrzačeného pahýlu a podíval se, kdo se mi to zase směje. Aha. Tlupa asi pěti mladých holek ve věku tak od jedenácti do dvanácti roků.

Stály nějakých pět metrů přede mnou, smíchy se držely za pipiny a z očí jim tekly samou radostí slzy.

Ve čtrnácti letech už moje mluva znala pár sprostých slov, a tak aby se přestaly řehtat, zavolal jsem na ně zhurta:

„Ku.va, vo co vám jde, vy pušky drátěné?“

Holky okamžitě ztichly, ovšem po deseti vteřinách propukly opět v hurónský smích.

„Ku.va, tak vy toho nenecháte, vy ludry jedny?“ opět jsem zvolal a zvednul ruku zaťatou v pěst.

Ticho... nastalo.

Jedna z menších dívek se otočila na tu větší a začala jí potichu něco říkat. Tato pokývala, že jako ano. Náhle se rozběhla ke mně a vši silou kopl do mého kola.

To byla šlupka! Taková, že kolo, které jsem přidržoval, odlétlo na zem a tam zůstalo smutně ležet.

„Cože?!“ moje hlasivky stačily vykřiknout pouze toto slovo.

„To máš za to, ty sprostě mluvící tlust'ochu!“ zvolala další holka s blondatými vlasy.

„Cože???“

„Vidličky a nože, ty troubo!“ zvolala ta malá.

„Co...?“

Najednou jsem si uvědomil, že ta útočnice musí mít nohu na cimpcampr. Ta musí bečet ještě víc než já. Budeme asi muset zavolat sanitku. Chudák holka! Neměla to sice dělat, ale tříštivou zlomeninu jen tak nepřechodí. Stane se z ní další mrzák, který nebude nikdá pracovat a bude pobírat socialistický důchod.

„Ukaž nohu!“ zajímal jsem se o její zranění.

„A proč, ty troubo?“ odvětila.

„No protože chci zavolat sanitku!“

„Není třeba. Já mám nohu v pořádku, ovšem tvoje kolo je na tom blbě, hahaha!“

Jak je to možné? Opravdu má to svoje kopyto v pořádku. To snad není pravda! Takže já mám nohu jak přefouklý prvomájový balónek a ona nic. Klidně si špacíruje okolo mě, jako kdyby nic neudělala.

„Troubo... Troubo... Ty jsi trouba!“ začala zpívat ta mladá d'áblice.

Konečně jsem se na ni pořádně podíval. Ne moc vysoká, ale ani malá na svůj věk. S černými vlasy spadávajícími hluboko do očí a do snědé, opálené tváře a s trochu šikmýma očima.

V té chvíli mě něco udeřilo do hlavy. Rána jakoby z nejsilnějšího blesku, jenž by zničil přinejmenším celé jedno menší město. Bomba nastražená partyzány za druhé světové války, co vyhodí fašistický vlak bezpodmínečně do luftu a zničí tak zásobu jídla vezeného nebohým německým vojákům do Stalingradu. Bum. Bum. Bum.

Srdce dostalo šok, zastavilo se a zase se pomalu rozeběhlo. Můj nevelký mozek vyslal jasný signál: „Ta je krásná. Ta je nádherná. Jsi okamžitě zamilován a zasažen Amorovým šípem. Navíc jsi ztracen a utopen v nepřekonatelné lásce!“ Prostě – toto je dívka mých erotických snů! Co na tom, že má asi teprve dvanáct roků. Já mám čtrnáct a určitě porosteme ještě dál. Mamma mia!

„Dášo, pojd' od toho trouby pryč. Podívej se, jak na tebe čumí. Určitě je to úchyl. Pojd', jdeme domů,“ volala na mou lásku ta menší holka, náramně jí podobná.

To je puška, pomyslel jsem si. Zabít tu malou žábu.

„Počkej, kopnu mu do toho araba ještě jednou!“

„Ne!!!“ zoufale zvolala moje ústa.

„Tu máš!“ nakopnula znova vši silou kolo na zemi. Ta mrcha! Ted'ka musí mít nohu opravdu na srajdu.

Nic. Vůbec nic. Té opálenině se na tváři pouze více rozjasnil úsměv.

„Do prdele, co to děláš? Táhni, potvoro obecná! Táhni pryč a nech moje kolo na pokoji!“ málem jsem začal plakat.

„Boží, už jdu. Kašlem na toho troubu!“ zvolala moje drsná láska na tu menší holku. Pravděpodobně ségru.

Ještě jednou se zachichotaly a byly pryč. Zůstal po nich pouze závan dívčího pižma a nádech menstruace.

Pomaloučku jsem zvednul kolečko ze země a začal je snaživě oprašovat. Chudáček malá. Přišlo o šlapku a další nezletilá šlapka do něj tak prachšprostě kopala. Jednou, když hrdě stálo, a jednou, když leželo zneuctěno na zemi. Teď už to nebyl nenáviděný ruský stroj, ale ublížené děťátko, které dostalo pořádného facana.

Zkusím na něj nasednout a trochu šlapat i o jedné šlapce. Půjde to těžko, ale nějak se to zvládne...

Naskočil jsem a vyjel ke svému cíli.

Tím se jevil můj skvělý bratranec Staňa, můj nejlepší kámoš a přítel. Bydlel kousek od Rosavy ve druhém patře jednoho z mnoha paneláků na sídlišti 1. máje poblíž velikánského podniku Tesla Rožnov s máti a jejím druhým chlapem ve dvoupokojovém bytě, kde měl naštěstí jeden pokoj pro sebe.

Nějak se mi přece jen podařilo došlapat k jeho baráku, kde jsem na rty zapískal náš signál. Chvilku trvalo, než Staňa vyšel ven.

„Pojď dál, Vášo,“ řekl stručně a zašel ihned dovnitř.

Slezl jsem z ukrajiny, zaparkoval ji do železného stojanu a chtěl vejít do hlavního vchodu. Bác! Za levým rohem paneláku se vynořila tlupa nedospělých holek v čele s mojí opáleninou, která zasáhla tak moc mé srdce.

„Hele, trouba!“ zakřičela Dáša.

„Hele, to je ten úchyl!“ zvolala Boža.

„Hele a on na tom fakticky jel!“ zvolala blondza a všechny se začaly smát.

„Běžte do prdele!“ zařval jsem na ně.

Začaly se ještě víc smát a culit.

„A kam to jdeš?“ začala být zvědavá Dáša.

„Jdeš určitě za Prečisem, že?“

Tak se jmenoval Staňa – Prečan – přezdívkou Prečis.

„Co je ti do toho, huso jedna,“ zavrčel jsem už opravdu našťvaně. Přesto se mi Dáša líbila stále víc. Něco mě na ní fascinovalo přímo bombasticky a rozbíjelo srdce napadrt'. Ani v pohádkách o Krásce neznámé ta kráska nevypadala tak krásně jako „moje“ holka.

Boža chytla Dášu za ruku a začaly spolu utíkat ke dveřím paneláku, kterými jsem já chtěl projít. Zbytek děvčat samozřejmě za nimi. Zcela hrubě mě odstrčily a zmizely v útrobách domu.

Jsem fakticky zamilovaný. Tak Dáša, Dášenska, holka moje ušatá. Krásná, snědá. Ovšem v žádném případě ne cikánský typ! To teda ne, to si vyprošuji. Můj zrak, který chtivě spočinul na její postavě, zaznamenal, že jí už dokonce vykoukla prsa a začaly se jí rýsovat ženské boky. Mamma mia! Jenom tak letmo jí sáhnout na ty nedotčený ňadra. Při této myšlence se mi okamžitě něco postavilo. Až... až moc.

„Kde jsi tak dlouho?“ zeptal se mě bratranec, když jsem zazvonil v euforii na zvonek.

„Staňo, já jsem viděl svoji lásku, svoji milovanou, já se zamiloval a moje srdce těžce krvácí!“

„Co to meleš, Vášo?“

„Fakticky mě zasáhnul Amorův šíp. Potkal jsem u Rosavy bandu puberťáček a z nich se mně jedna tak strašně líbí, že jsem úplně zblbnul. Je to láska jako trám, na věčné časy a nikdy jinak. Jo a navíc asi bydlí tady někde v domě, protože utíkaly sem dovnitř.“

„Fakt nekecáš, ty vole, to je perda. Říkáš, že šly do paneláku? Tak to vypadá asi na Dášu Dobešovou. Před nedávnem se sem nastěhovali tuším z Valašské Bystřice se ségrou a mamou a tatou. Prý tam ještě někde mají nějaký barák. Je taková snědá a má černé vlasy, že?“

„Jo, to je ona, to je ta pravá!“

„Tak už pojd' dál, vyzuj se a přijď do pokoje.“

Sundal jsem si botasky a šel za Staňou. Pokojík nebyl nikterak veliký, jak už to v panelácích jestvuje. Na dveřích a na stěnách měl bratranec pověšený plakáty našich nejoblíbenějších skupin, jako jsou Slade, Sweet, a dokonce i popové ABBY. Staňa oddělal bryk od magnetáku B trojky, který jsem mu zapůjčil.

„Poslouchej, to jsou noví Slejdi. Super píseň!“

Zapnul přehrávání. Z reproduktoru B 3 se ozvaly ostré kytary a zpěv chraplavý jak nejsilnější šmirglpapír.

Nastrážili jsme dychtivé slechy. Tahle skupina se nám líbila strašlivě moc. Zpěvák Noddy Holder to do nás pral odspodu i seshora. Kytary bustřily a bicí duněly. A ta melodie, a co teprve refrén! Příliv adrenalinu do našich žil se podobal obrovské mořské bouři. Hudební droga nejvyššího účinku nás zaplavila. Nirvána Sedmé nebe. Holder